

[Birthe Hansen]

Men jeg vil godt fastslå, at jeg bruger mine penge selv, men bidrager via skatter til at sikre de socialt dårligt stillede, og nu vil den borgerlige regering tage mit bidrag og give det til erhvervslivet. Hvor er det trist, at den borgerlige presse kan oparbejde en stemning blandt folk om, at det er de andre, altid de andre, der pjækker fra arbejde, misbruger bistandsloven og får for meget udbetalt i dagpenge.

En fornuftig mor og far fortæller sit barn, at man aldrig må slå, heller ikke dem, der i forvejen ligger ned. Men er det ikke netop det, de politikere gør, der har undfanget den slags lovforslag? De rammer dem, der i forvejen er mest sårbare.

Nu er alle jo ikke engang så heldige – hvis man kan kalde det et held – at kunne overarbejde. Hvad gør f.eks. ansatte i skolevæsenet i fremtiden? Beordrer de sig selv og deres børn kun at blive syge i de obligatoriske ferier? Ja, jeg spørger bare.

Ikke nok med økonomisk tab på grund af en karensdag, men selve den maksimale dagpengesats skal nedsættes til 80 pct., altså et bruttotab i bedste fald på 900 kr. pr. måned. Når dette tab så kobles sammen med mindre børnetilskud, mindre boligsikring, højere daginstitutionspriser samt prisstigningernes himmelflugt, der godt nok altid først et halvt år efter er blevet delvis afhjulpet af dyrtidsreguleringen, en dyrtidsregulering, der, selv om den var ringe, dog var bedre end ingenting, sig så ikke, at det ikke er en børnefjendsk tid, vi lever i.

Jeg kunne bruge meget mere tid på at nævne urimelighederne i de af regeringen fremsatte lovforslag, men vil slutte nu og behøver vist næppe sige, at SF på det skarpeste afviser disse lovforslag.

**Tove Niemann (FP):**

I firkloverregeringens program for genopretningen af dansk økonomi hedder det meget smukt, at erhvervsvirksomhederne trives bedst under rimelige vilkår, og at regeringen vil gennemføre en væsentlig begrænsning af de administrative og omkostningskrævende byrder, der hviler på erhvervsvirksomhederne. Dette lød jo meget optimistisk, idet jo alle erkender, at en styrkelse af erhvervslivet vil medføre oprettelse af flere arbejdspladser og en styrkelse af eksporterhvervene.

Dagen efter modtager vi så et lovforslag, der betyder en ændring af dagpengeloven, således at arbejdsgiveren nu i stedet for 5 uger skal betale for 13 uger samtidig med en tredobling af arbejdsgiverbidraget til arbejdsløshedsforsikringen.

Fremsættelsen af dette forslag virker endnu mere mærkværdig, når man ser på det lovforslag, der blev behandlet her i folketinget den 4. maj 1982. Det var et lovforslag fremsat af de fire partier, der nu har dannet regering. Dette lovforslag gik ud på at nedsætte arbejdsgiverbetalingen fra 5 uger til 3 uger. Hr. Tørnæs, der var ordfører for forslagsstillerne, fremhævede, og jeg citerer fra Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 6707:

»Jeg mener, at vi netop her står med et lovforslag, der gør disse ting mulige, både at hjælpe erhvervslivet og at få flere i arbejde . . .«

Af lovforslaget fremgår det, at der vil blive foreslået ændringer for at afbøde virkningerne for de mindre arbejdsgivere. Vi vil gerne fra fremskridtspartiets side have konkretiseret, hvor mange ansatte en arbejdsgiver skal have for at høre til kategorien mindre arbejdsgivere. Jeg frygter, at dette lovforslag netop vil virke som en hæmsko for nyansættelser, specielt hos de mindre erhvervsdrivende, og vi ved jo, at selv den gamle ordning med 5 uger var hæmmende for nyansættelser.

Med hensyn til indførelse af en karensdag betalt af arbejdstageren vil jeg henvise til lovforslag nr. L 2 fremsat af fremskridtspartiet den 6. oktober 1982, hvor vi ønsker indført 2 karensdage.

**Yvonne Herløv Andersen (CD):**

Jeg vil ikke holde nogen lang tale om lovforslaget, men som jeg har pointeret før under L 3, så er det nu bydende nødvendigt at spare på det sociale område, og det gælder samtlige sociale ydelser, som nødvendigvis må skæres niveaumæssigt ned nogle procent.

Men når det gælder indførelse af en karensdag, så er det her, en af de største besparelser ligger sammen med nedsættelse af dagpenge under sygdom og fødsel, men det er samtidig nok også noget af det mest barske, som ligger på bordet inden for det sociale område, men det skal ses som et led i rege-